

Räkna med att maktskiftet har utlöst en identitetskris också bland Alliansens riksdagsledamöter.

ATT VARA i opposition är roligare än att vara i majoritet. Det hävdade en senior riksdagsledamot jag arbetade med under min tid på moderaternas riksdagskansli. Jag kom att tänka på vårt samtal när jag läste nyheten i somras att allt fler hoppar av sina uppdrag som riksdagsledamöter. Trots att han hade varit med ett tag

kunde riksdagsledamoten inte ha haft mycket erfarenhet av att se sitt parti sitta vid regeringsmakten. Det är få borgerliga politiker förunnat. Men han visste hur det var att sitta i opposition, och i opposition behöver man inte ta något större ansvar. Under den tid vi arbetade tillsammans kunde moderata riksdagsledamöter i princip lägga motioner, interpellationer och ställa skriftliga frågor som de ville, utan att behöva tänka på konsekvenserna för regeringen.

– Dessutom slipper man agera viljelös röstboskap, sade han. Att utgöra regeringsunderlag innebär bara att troget infinna sig i kammaren för att trycka på knappen.

JAG UNDRAR om inte hans inställning är en delförklaring till att borgerligheten haft svårt att vinna val i Sverige. När man är i opposition kan enskilda riksdagsledamöter köra sitt eget race på ett annat sätt än de som förväntas rösta med regeringen.

Under mina tio år på moderaternas riksdagskansli hände det ofta att riksdagsledamöter ville träffas för att bolla idéer om hur de kunde synas och få mer genomslag i medierna. Ibland blev det en interpellationsskur i något visst ämne som den enskilde riksdagsmannen ville profilera sig i. Ibland kunde man bygga en nyhet på ett PM från riksdagens utredningstjänst.

Att hitta sin profilfråga och bli partiets talesman på något område var för många det enda sätt som

fanns för att inte försvinna i mängden av ledamöter. Det ledde förstås till en del substanslösa utspel, men på det stora hela kläcktes en mängd goda idéer och värdefulla nyheter på det sättet.

UNDER MINA ÅR på kansliet var det också mitt ansvar att hantera något som vi kom att kalla för "DN-debattsjukan" bland ledamöterna. Om det ryktades att man hade tumme med Mats Bergstrand, att man kunde tricket för att bli publicerad, fick man nämligen snabbt många vänner.

Detta var innan bloggarna hade revolutionerat den politiska debatten och den som lyckades bli publicerad på *DN Debatt* hade en god chans att påverka den politiska agendan. För riksdagsledamöterna var en publicering på *DN Debatt* det yttersta beviset för att de spelade i den högsta ligan, och många vände ut och in på sig själva för kicken av att se sitt foto på sidan.

Vissa verkade tro att de skulle bli publicerade bara de skickade in artikelförslag tillräckligt ofta. Men att mejlbomba Mats Bergstrand hade naturligtvis bara omvänd effekt. Det blev min uppgift att gång på gång upprepa för mediehungriga riksdagsmoderater att det inte finns några genvägar till politisk substans, en röd tråd och relevanta nyheter.

MEN DET BLIR ANNORLUNDA när ens parti sitter vid regeringsmakten. Det finns inte alls samma utrymme att profilera sig själv, trots att vi numera har ett inslag av personval i valsystelet. Och först nu inser jag hur rätt ledamoten hade.

Socialdemokraterna dras naturligtvis med smärtan av att ha förlorat ett val och att ha fått se sitt inflytande minska drastiskt. Men räkna med att maktskiftet har utlöst en identitetskris också bland Alliansens riksdagsledamöter. Gräset verkar alltid grönnare på andra sidan. ∞

